

РЕШЕНИЕ

№ 15571

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 06.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **12775** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба от П. Н. Н. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-1379956 от 01.11.2025 г., издадена от Б. Н. З. – инспектор към отдел ПП-СДВР, с която е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква "дд" от ЗДвП – "временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца" и е отнето Свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) №[ЕИК].

В жалбата се излагат доводи, че оспорената заповед е незаконосъобразна и неправилна. Твърди се, че посоченото в оспорената ЗППАМ не отговаря на действителната фактическа обстановка. Претендира отмяна на обжалваната заповед.

В съдебно заседание, оспорващият не се явява. Представява се от адв. Н., който оспорва жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски и представя писмени бележки.

Ответникът - инспектор към отдел ПП-СДВР, не се явява и не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 7-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със ЗППАМ № GRAM-1379956 от 01.11.2025 г., издадена от Б. Н. З. – инспектор към отдел ПП-СДВР, на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1,

б. "з", подбуква „дд“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца. Като отнет документ е посочено СУМПС №[ЕИК]. В оспорения акт като фактическо основание за издаването му е посочено следното: На 01.11.2025г. около 23:14 ч. в [населено място] по бул. Околовръстен път, с посока на движение от бул. С. шосе към АМ Т., жалбоподателят П. Н. управлявал автомобил М., модел Б200 с рег. [рег.номер на МПС], регистриран на негово име, като в посочената отсечка и пред номер 360 е установено, че не използва пътя по предназначение.

Процесната заповед препраща към съставения АУАН Серия ГА № 4725510 от 01.11.2025г., представен по делото.

В АУАН е посочено единствено, че водачът виновно е нарушил чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, без да са описани какви фактически действия е извършил водача вр. с установеното нарушение. В АУАН е отбелязано, че са иззети като доказателства СУМПС с номер[ЕИК] и СРМПС[ЕИК].

По делото е приета без оспорване административната преписка и доказателствата представени с жалбата.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнелегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-9572 от 13.09.2024 г. на директора на СДВР, както и заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, като не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Настоящия състав приема, че оспореният акт е издаден в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, както и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело до неправилно приложение на материалния закон.

Като правно основание за издаването ѝ в заповедта е посочен чл. 171, т. 1, буква "з" дд) от ЗДвП. В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква "з" от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от

право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: дд) 12 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1, чл. 176, ал. 2.

В разпоредбата на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

В процесната заповед от фактическа страна е посочено единствено, че водачът П. Н. З. не използва пътя по предназначение, като липсва каквато и да е конкретизация в какво се изразява това използване на пътя.

В случая в заповедта не е извършено нормативно препращане към нито една от нормите, изброени в буква "з", дд) на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. За разлика от съставите на същата по вид принудителна мярка, установени в чл. 171, т. 1 букви "а" до "ж" включително, които са конкретни – съдържат описание на деянието и фактическите съставомерни обстоятелства, новите основания по буква "з" препращат към административно наказателни разпоредби. По тази причина органът следва да опише не само фактите, които са установени с АУАН /макар в случая в заповедта липсва и препращане към АУАН/, но и да прецени кой състав на административно нарушение е осъществен. Правната квалификация се обективира в мотивите на административния акт, като в настоящия случай те не съдържат посочване на административно наказателна разпоредба – административното нарушение, за което е предвидено наказание отнемане на СУМПС. Цитираното в АУАН нарушение на чл. 140б, т. 2 от ЗДвП не е сред предвидените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“. Тази липса на конкретизация означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „дд“ на ЗДвП законови хипотези приема, че е налице административния орган. Съдът не може вместо административния орган да извърши правна квалификация на описаното в АУАН деяние, а единствено има задължения да провери дали тя е вярна или е допусната правна грешка. Пропускът на органа в тази насока не може да бъде saniран в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта.

С оглед на изложеното съдът приема, че от страна на ответника не е проведено пълно главно доказване на подлежащите на доказване в производството факти.

Оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена в противоречие с материалния закон, поради което същата следва да бъде отменена.

Предвид изхода на делото, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в общ размер от 414, 11 евро, от които 5,11 евро – платена държавна такса за настоящото производство и 409 евро за адвокатско възнаграждение, съгласно приложения по делото договор за правна помощ и съдействие. .

По тези съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, 7-ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на П. Н. Н. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-1379956 от 01.11.2025 г., издадена от Б. Н. З. – инспектор към отдел ПП-СДВР, с която е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква "дд" от ЗДвП – "временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за

отговорността, но не повече от 12 месеца".

ОСЪЖДА СДВР да заплати на П. Н. Н. с ЕГН [ЕГН] разноси в производството в размер на 414,11 евро.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: